

ved en Mand, der var kommen paa et vist Sted. Jeg veed ikke, hvad det skulde være for et vist Sted, Thinget skulde være kommet paa. (Berg: Det har jeg ikke sagt). Det er det ærede Medlems egne Udtryk! . . . Jeg veed kun saa Meget, at, hvis Overenskomsten ikke var bleven afsluttet, saa var der liden Sandsynlighed for, at vi endnu befandt os her i denne Sal. Her er det rette Sted for Folkethinget at være; og selv om det ærede Medlem mener, at Folkethinget hellere skulde være ude omkring paa Landets Valgtribuner, Torve og Markedspladser, hvor Agitationen drives, end her, saa tror jeg dog, at det rette Sted for Folkethinget til at udføre lykkelige Gjerning er her i denne Sal, og jeg tror, at enhver Beskræbelse, der gaar ud paa at føre det andet Sted hen, kan ikke være heldbringende for Landet. Naar ærede Medlemmer have antydet, at vor Bevæggrund til at gaa ind paa Overenskomsten var Frygten for at møde paa Valgtribunerne, saa er dette en stor Feiltagelse; vi frygte ligesaa lidt som de for at møde paa Valgtribunerne. Ligesaa urigtigt er det, naar ærede Medlemmer sige, at det er den offentlige Stemme udenfra, som har tvunget os til at gaa ind paa Overenskomsten. Det kan ikke have været Frygten for den offentlige Stemme udenfor Salen, som Ingen dengang kjendte eller kjender endnu, eller Frygten for Valgtribunerne, som vi hellere forlade end betvæde, der har bragt os til at indgaa Overenskomsten, men det er kun Ønsket om at bevare en besindig og rolig Udvikling af vor konstitutionelle Virksomhed, der har været den eneste Bevæggrund for Støtstedelen af os til at gaa ind paa Overenskomsten. Hvor afsigende vore Meninger i mange Ting end kunde være, saa have vi dog troet, at, naar vi stode overfor saa store og skjebnesvangre Begivenheder som dengang, da Overenskomsten blev sluttet, burde vi se bort fra vore egne Anskuelser og Ønsker, og selv de, der stode i Partigrupper, burde se bort fra Partiinteresserne og i saadanne store Spørgsmaal hellere se at enes med Modstanderne end fremkalde en Konflikt, som aldrig kunde være heldbringende for en rolig Udvikling af vore Forfatningsforhold. Iøvrigt kan jeg i det Væsentlige slutte mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (H. Nielsen). Han har udtalt sig saa træffende om denne Sag, at jeg kan afholde mig fra at yttre Mere.

Frederiksen: Naar jeg beder om Ordet, saa er det ikke, fordi jeg nærer nogenformhelt Tvivl om den Afstemning, som vil følge i denne Sag. Men som det ikke saa sjelden er hændet før, er der dels fra det ærede Medlem fra Kolding (Berg) og dels fra det ærede Medlem fra Blåsenborg (Holstein-Ledeborg) — men navnlig gjælder det dog det ærede Medlem fra Kolding — fremkommet Udtalelser, der er Ting sagte

saa tidt, at det næsten idelig og idelig bliver nødvendigt at gjøre opmærksom paa, at disse Udtalelser i Virkeligheden indeholde fuldstændig urigtige Paastande. Det er ikke let at følge det ærede Medlems Foredrag; navnlig i den senere Tid ere hans Tanker saa vidt omfattende, han udtaler saa mange Sætninger af den mest forskjellige Art. Men der forekommer deriblandt stadig i rigt Maal enkelte Sætninger, som jeg ikke kan andet end modsiges, saa ofte de fremkomme. Det ærede Medlem kom igjen idag med sin Theori om Folkethinget som den Ænfte, der havde Noget at sige paa Finantsloven efter Grundlovens Bud; denne Theori er urigtig; og til den svarer den Udvikling, som det ærede Medlem gav af, at Folkethinget, saaledes som Forholdene nu ere, ikke havde nogen Indflydelse paa Finantsloven, ret som om ikke det hele Arbejde, som foreligger os, i alle Enkeltighederne og i næsten alle de store Træk i Virkeligheden er fremkommet ved Folkethingets Virksomhed. Men saa kom det ærede Medlem, idet han som sædvanlig udtalte sig som Parlamentariker og for Folkethingets Indflydelse, med disse mange Sætninger, som netop tjene til at tilintetgøre al Parlamentarisme og al Indflydelse af Folkethinget. Det ærede Medlem talte ganske vist, som om det var ham, der repræsenterede Tilbøielighed til Samvirken og til Overenskomst, og som om det var Regeringen og os Andre, der ikke vilde gaa med dertil. Men behøver man at minde om det ærede Medlems Stilling helt igennem i de sidste tre Aar, om ikke længer? Hvor mange Love har det ærede Medlem i Virkeligheden villet føre igennem? (Berg: Mange, mange). Ja, hvilke? Og hvor ofte har ikke det ærede Medlem ligesom de, der staa paa samme Side som han, naar der blev gjort Tilbud, og det oftere endogaa Tilbud, som de selv tidligere havde været for, endog slaaet sig til det Modsatte? Jeg skal gjerne indrømme, at i denne Samling har Regeringen ligesaa lidt som tidligere viist sig just saa imødekommende, som man kunde ønske. Naar jeg nu har kunnet slutte mig til dem, der ere optraadte mod Regeringen, har een af mine Grunde ganske vist været Regeringens Mangel paa Kraft til i Virkeligheden at gennemføre adskillige Reforme. Jeg behøver for mit Vedkommende navnlig kun at minde om den høitærede Finantsministers Stilling til Lovloven ligesom iøvrigt hans Stilling i det Hele taget til den finantsielle Stilling. Men hvor meget jeg end kan have at brevide Regeringen paa enkelte Punkter, saa er det dog ganske vist aldeles Intet mod den Mangel paa Samarbejde og Villie til Overenskomst, det ærede Medlem har lagt for Dagen. Og behøver jeg der noget bedre Exempel end den Maade, hvorpaa det ærede Medlem optræder endnu idag? I hvilke Ord taler han ikke til os Andre, som her have arbejdet med ham til at gjøre de foreløbige Skridt for at tilveiebringe, hvad der nu